

med, at saa kan Højre sagtens sidde ganske roligt og sige, at saa længe vi ikke selv have faaet en fast Stilling, kunne vi ikke komme til en Forhandling med nogen Nytte; thi saa have de de bedste Kort paa Haanden med Hensyn til at fastholde deres Krav. For at det skal føre til noget med Militærnedsettelse, er jeg belavet paa, at der maa en ret grundig Kur til. Nogle Smaalapperier hjælpe ikke, det forslaar ikke at knibe nogen Musik og nogle Officerers Rideheste. Den Slags Ting er ikke det, der kan skaffe den Tilstand til Veje, som vi ønske. Nej, der maa i Virkeligheden en anden Hærorrdning til; jeg kan gerne sige det ganske jævnt og tarveligt: en mindre Hær; thi med en lige saa stor Hær vil det ikke være muligt at gennemføre det, vi ønske. Om man saa ved Dan-nelsen af en mindre Hær vil gaa ud fra Princippet om hvervede Hære, eller om man vil bibeholde den almindelige Værnepligt i Formen, men indskrænke Uduyt-telsen af den, er det næste Spørgsmaal. Min Sympati gaar nærmest i Retning af det sidste, men det er jo et Spørgsmaal, som ligger aabent; der er altsaa en ret stor Opgave for Forsvarskommissionen at be-gynde paa, og derefter vil følge mang-foldige andre, saa der er sikkert Arbejde nok. Dette Arbejde skal en Gang gøres; den Tid, som gaar med at lægge til rette og undersøge, diskutere og prøve Hoved-synspunkterne, er efter min Mening spildt, idet jeg gaar ud fra, at Betingelserne for en anden Løsning end den, som Venstre her i Landet i Længden vil staa paa, kan ikke findes.

Foruden den — med et mildt Udtryk — usikre Stilling, som Konseilspræsidenten har taget over for Forsvarsvæsenet, er der flere andre Enkeltheder, som ikke virke opmuntrende paa Venstre med Hensyn til Fremtiden. Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), der i Gaar talte paa vore Vegne, nævnedes flere af disse Spørgsmaal. Jeg skal ikke fordybe mig videre i dem, f. Eks. med Hensyn til Officerslønningerne. Den ny Anmærkning, som Konseilspræsidenten ønsker, vil jeg dog alligevel gerne sige et Par Ord om; thi der er saa mange, som sige, at denne Anmærkning gaar i Grunden i Retning af flere gamle Vestre-mænds Udtalelser, og at jeg ogsaa selv har udtalt mig saadan. Disse Udtalelser gik ud paa, at man skulde bevilge en vis Sum til Forsvarsvæsenets Ordning efter et rimeligt Skøn, og saa fik man bruge den paa bedste Maade. Det har jeg sagt, og jeg siger det endnu, men ganske vist paa

en helt anden Maade end den, hvorpaa den højtærede Konseilspræsident fremsætter det. Naar jeg kunde gaa ind paa et Tilbud, som i sine Hovedtræk saa saaledes ud, betyder det, at vi vilde ofre saa og saa mange Millioner — jeg behøver ikke at nævne et Tal, det er lige meget, om jeg i denne Forbindelse siger 10 eller 15, eller hvad jeg siger — paa en Hærorrdning. Indenfor denne finansielle Ramme kan Militærvesenet saa komme og give os Skitser og Planer til en militær Ordning, og saa skulde vi ikke gøre meget Vrøvl om det, saa skulde jeg i den Henseende strække mig grumme vidt med Hensyn til Tilrettelæggelsen og Forbruget af dem. Det er een Ting, men noget andet er, aarligt med Hensyn til det rent regnskabsmæssige, det finansielle at give carte blanche. Overfor Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen af en Forsvarsordning vil jeg sige: Vær saa artig! det kunne I om-trent gøre, som I ville, men naar den er tilvejebragt, vil jeg ikke frasige mig min politiske Ret til at øve den Kontrol, vi øve med alle andre Etater, og allermindst over for den Etat, om hvilken det ikke nytter at sige andet end, at det ikke er den, som man ser paa med størst Venlighed; den er en Nødvendighed, men det er ikke Favoritten hos det danske Folk. Som Følge deraf er det ogsaa ganske urimeligt at stille den Etat, som om den skulde have en privilegeret Stilling indenfor de danske Institutioner. Jeg vil antage, at ud derfra er der ikke nogen Modsigelse mellem min Betragtning af Militærbudget-ternes Fordeling og min Modstand mod den Anmærkning, her er antydet.

Et eneste Punkt endnu i den ærede Konseilspræsidents Programtale vil jeg berøre ganske kort, og det er hans Stilling til Valgkredsloven. Den ærede Konseilspræsident sagde om dette Spørgsmaal, at hans Ønske gaar ud paa en Grundlovsforandring, som fikserer Antallet af Folketingsmændene. Vel, det forstaar jeg i og for sig, det kan være berettiget, det er en Ting, vi kunne tale om, det kunde ogsaa være, at det kunde være ret praktisk. Men saa sagde den ærede Konseilspræsident, at Tiden er jo ikke inde til en Grundlovsforandring; og for øvrigt saa det ud til, som om denne gerne kunde ligge forfærdelig langt borte, ligesom det saa ud til, at Opfyldelsen af Ministerens Haab om Militæruddgifternes Nedsættelse ogsaa laa saa langt borte: det vilde ske en Gang, naar Verden blev anderledes, saa kunde vi vente andre Forhold med Hensyn til